

Sygn. akt IV CSK 364/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. H.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. i S. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego S. S.
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt V Ga [...]

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany S. S. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 4 grudnia 2015 r., którym oddalono apelację od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 grudnia 2014 r., zasądzającym od skarżącego na rzecz powoda M. H. kwotę 50.000 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te mają wykazać występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego, uzasadniających przystąpienie do rozpoznania tak szczególnego środka prawnego. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie są oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie jest wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli zawiera tożsame argumenty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Ograniczenie kognicji Sądu Najwyższego w tym postępowaniu i niedopuszczalność badania podstaw kasacyjnych wynika stąd, że orzekanie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej następuje na posiedzeniu w innym składzie jak jej merytoryczne rozpoznawanie (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Pozwany powołał w skardze przyczynę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., którą wraz z motywacją ograniczył do następującego sformułowania: „Proszę

zauważyć, o czym wskazuję w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, problem w sprawie dotyczy ustalenia, czy osoba (prezes zarządu) występująca i działająca w imieniu odrębnego bytu prawnego, jakim są spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, która w imieniu tego podmiotu zaciąga względem osób trzecich zobowiązania, jest stroną i może zostać pozwana jako osoba fizyczna za te zobowiązania spółki z o.o., jakie w imieniu tego podmiotu zawarła. Innymi słowy jak kształtuje się odpowiedzialność spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jak organów tych podmiotów oraz osób wchodzącej w skład tych organów, które z ustawy są powołane do prowadzenia spraw i reprezentowania spółki na zewnątrz”.

Dla skutecznego powołania się na oczywistą zasadność skargi konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Nie może budzić wątpliwości, że zachodzi naruszenie prawa, zauważalne bez głębszej analizy, które przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut uchybienia treści określonego przepisu (przepisów) nie wystarcza dla przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Musi ono pozostawać w bezpośrednim związku z nieprawidłowym rozstrzygnięciem. Skarżąca powinna przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jej zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił oraz przytoczyć odpowiednią juredyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości tego naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarga w oczywisty sposób nie odpowiada powyższym wymaganiom. Przede wszystkim nie odwołuje się do naruszenia oznaczonego przepisu prawa. Ustalenie przez Sąd Najwyższy we własnym zakresie podstawy prawnej zarzucanych uchybień wykraczałoby poza zakres jego kognicji i oznaczałoby zastąpienie strony w realizacji ciążącej na niej powinności procesowej.

Ogólnikowość przyczyny wskazanej w skardze uniemożliwia nawet przystąpienie do jej oceny. Podkreślić należy, że skarżący, odwołując się w niedopuszczalny sposób do uzasadnienia skargi kasacyjnej, naruszył zasadę odrębności wymagań skargi. Wreszcie zarysowany problem już *prima facie* dotyczy wątpliwości dotyczących wykładni wielu przepisów prawnych i ich stosowania w różnych stanach faktycznych, a nie jednoznacznego, precyzyjnie opisanego naruszenia oznaczonych przepisów skutkujących oczywiście błędnym rozstrzygnięciem, wymagającym usunięcia w drodze nadzwyczajnej kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. a *contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego wobec jego nieprawidłowego sformułowania, polegającego na braku powiązania ze stanowiskiem odnoszącym się do wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

aj

I.n